

Dr Robert A. Peterson, Teologia Janowa,

Sesja 15, Ludzie Boga

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu o teologii Janowej. To jest sesja 15, Lud Boży.

Kontynuujemy nasze studia w teologii Janowej, teologii ewangelii Jana i szukajmy Pana.

Ojcze, dziękuję Ci za Twoje słowo. Dziękuję Ci za udzielenie nam łaski w Chrystusie Jezusie przed wiecznymi wiekami. Dziękuję Ci za posłanie Twojego syna, aby był naszym zbawicielem i za Twojego ducha w naszych sercach. Błogosław nam, zachęcaj nas, poprawiaj nas tam, gdzie tego potrzebujemy. Prowadź nas swoją drogą, modlimy się w imię Jezusa, amen.

Studiowaliśmy styl Jana, strukturę czwartej ewangelii, jej cele, wypowiedzi Ja jestem, znaki, wypowiedzi o czasie, odpowiedzi na Jezusa, świadków Jezusa, obrazy Jezusa, a następnie obrazy jego zbawczego dzieła, Ducha Świętego, jesteśmy w rękach ludu Bożego.

To jest nowotestamentowa doktryna ludu Bożego w Ewangelii Jana, lub, tak naprawdę, doktryna Jana o kościele. Kościół w Janie, tym razem czytam z pracy, którą napisałem, która będzie częścią tomu o doktrynie kościoła. Obejmuje ona tło Starego Testamentu, a następnie doktrynę kościoła w ewangeliiach synoptycznych w Janie. Właściwie oddzieliliśmy Łukasza, ponieważ Łukasz idzie z Dziejami Apostolskimi, Pawłem i tak dalej.

Kościół w Jana. Chociaż Rudolf Bultmann śmiało twierdził i cytował, że nie można dostrzec żadnego konkretnego kościelnego zainteresowania w czwartej ewangelii, jest to błędne. Jak powiedział Robert Kysar, Kysar napisał książkę *The Fourth Evangelist and His Gospel*, która jest znana jako znakomite podsumowanie literatury drugorzędnej, przynajmniej do 1975 r., kiedy została napisana.

Jak powiedział Kysar, eklezjologiczne tematy czwartej ewangelii są widoczne i ważne w ogólnym obrazie myśli ewangelisty, co jest bliskim cytatem. W rzeczywistości ewangelia Jana wykazuje duże zainteresowanie nowotestamentowym ludem Bożym. Brakuje w niej słowa kościół, ecclesia, ale odnosi się do tej rzeczywistości wiele razy, jak podkreśla DA Carson, cytując, elementy tego, co oznacza przynależność do ludu Bożego, co oznacza w rzeczywistości bycie kościołem, są bogato obecne, w tym wiele na temat wyboru kościoła, życia, pochodzenia, natury, świadectwa, cierpienia, wydawania owoców, modlitwy i jedności.

Komentarz Carsona do Jana, Ewangelia według Jana, o której wspomniałem wcześniej, jest moim ulubionym komentarzem do Jana w kwestii teologii Jana. Co jest spoiwem, które łączy obrazy i nauki Jana na temat kościoła? Odpowiedź jest taka sama dla tego, co łączy wszystko inne w ewangelii : jego przytłaczające zainteresowanie osobą i dziełem Chrystusa. Zajmiemy się eklezjologią Jana, oglądając siedem obrazów kościoła.

Przegląd. Kościół to ci, którzy czczą Ojca w duchu i prawdzie. Ludzie Boga w Jana to ci, którzy zostali zbawieni przez Ojca i Syna.

Są owcami dobrego pasterza. Są tymi, którzy idą za przykładem Jezusa w Jana 13. Są latoroślami trwającymi w winorośli, Jana 15.

To są te obiekty, ci, którzy są obiektami arcykapłańskiej modlitwy Jezusa, Jana 17. I w końcu ci, którym powierzono misję głoszenia ewangelii, Jana rozdział 20. Ci, którzy czczą Ojca w duchu i prawdzie, Jana 4:21 do 26, 39 do 42.

Nowotestamentowy lud Boży to ci, którzy z Bożej łaski czczą Ojca w duchu i prawdzie. Dowiadujemy się tego z postępowania Jana z Samarytanką i jej ludem. Jezus skorygował jej poglądy dotyczące czci.

Jej ludzie czczą na Górze Gerizim w niewiedzy, ponieważ, cytuję, zbawienie pochodzi od Żydów, Jan 4:22. Nadchodzi czas, kiedy czczenie będzie niezależne od lokalizacji geograficznej, nawet Jerozolimy. W tym dniu, cytuję, prawdziwi czciciele będą czcić Ojca w duchu i prawdzie, werset 24.

Ponieważ Bóg jest duchem, jego czciciele będą go czcić duchowo i zgodnie z jego objawieniem w Piśmie Świętym. Po tym, jak Jezus pokazał nadprzyrodzoną wiedzę o jej grzesznym stylu życia, doszła do wniosku, że był prorokiem, wersety 16-18. Następnie Jezus objawił tej kobiecie, że był Mesjaszem.

Wróciła do swojego miasta Sychar i opowiedziała innym o swoim spotkaniu z Jezusem. Zaprosili go, aby został z nimi. Wielu Samarytan wierzy, że Jezus był zbawicielem świata ze względu na jej świadectwo i, co ważniejsze, słowa Jezusa, werset 42.

Ten fragment poucza nas o kościele. Bóg zajmuje się ludźmi jako jednostkami, Samarytanką, i grupami, Samarytanami. Stephen Smalley widzi tę zasadę, charakterystyczną dla myśli Jana, zastosowaną tutaj do ludu Bożego.

Cytat: teologia kościoła w Jana jest ładnie wyważona między jednym a wieloma, bliski cytat. Książka Smalleya, John Evangelist and Interpreter. Ten fragment wskazuje również na rozszerzoną wizję tożsamości ludu Bożego w Nowym Testamencie.

Z niewieloma wyjątkami Izrael nie wywiązał się ze swego obowiązku bycia światłem dla narodów. Samarytanie byli potomkami biednych Żydów pozostawionych w asyryjskiej deportacji południowego królestwa północnego królestwa. A ludzie, cytując, król Asyrii przyprowadził ludzi z Babilonu, Kuty, Awwy, Hamatu i Sefarwaim i osiedlili się na miejscu Izraelitów w miastach Samarii — 2 Królów 17:24. W rezultacie Żydzi uważali Samarytan za mieszańców i gardzili nimi. Jana 4:9. Jana 8:48.

Jezus płynie pod prąd. A w Ewangelii Łukasza Jezus przedstawia Samarytan jako bohatera przypowieści o dobrym Samarytaninie, Łk 10, 33-37. I jednego wdzięcznego z dziesięciu uzdrowionych trędowatych, Łk 17, 16.

Barrett cytuje jako dowód uniwersalnej misji w Ewangelii Jana, kładąc duży nacisk na dzieło Jezusa wśród Samarytan. Rozdział czwarty kończy jego relację oświadczeniem Samarytan, że Jezus jest zbawicielem świata. Zamknij cytaty.

Pochodzi z The Gospel According to St. John Barretta, który jest bardzo dobrym komentarem egzegetycznym. Chociaż w swoim wstępie Barrett mówi, że nie jest pewien, ile z tego naprawdę się wydarzyło. Ale jego interpretacja jest dobra.

Jezus jest rzeczywiście jedynym zbawicielem ludzkości, który ratuje Żydów, Samarytan i każdego, kto wierzy. W rezultacie, jako prawdziwi czciciele, cytują i czczą Ojca w duchu i prawdzie. Werset 24.

Ludzie Boga w czwartej ewangelii to ci, którzy zostali zbawieni przez Ojca i Syna. Jana 6:35 do 40. Mowa Jezusa o chlebie życia identyfikuje nowotestamentowy lud Boga z Trójcą, która go zbawia.

Właściwie z Ojcem i Synem, który ich zbawia. Jest przynajmniej jedna wzmianka o duchu. Ale przede wszystkim, w pożegnalnych przemówieniach, doktryna Jana o duchu mówi o duchu po Pięćdziesiątnicy.

Po tym, jak Jezus rozmnożył chleby i ryby, aby nakarmić wielki tłum, oskarżył tych, którzy podążali za nim przez Jezioro Galilejskie, o poszukiwanie znaków i materializm. Jana 6:26-27. Tłum zażądał znaku wskazującego na Boże zaopatrzenie w manę na pustyni.

Jana 6:30 i 31. Jezus odpowiedział: Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, nie Mojżesz dał wam chleb z nieba, ale Ojciec mój daje wam prawdziwy chleb z nieba. Albowiem chlebem Bożym jest Ten, który zstępuje z nieba i daje życie światu.

Wiersze 32–33. Jak to często bywa, słuchacze Jezusa źle Go rozumieją i proszą Go o chleb cud — werset 34.

Jezus powiedział, że jestem chlebem życia. Kto przychodzi do mnie, nie będzie łaknął, a kto we mnie wierzy, nigdy nie będzie pragnął. 35.

Po obwinianiu słuchaczy za ich niewiarę, Jezus nauczał, że Ojciec i On dokonują dzieła zbawienia dla ludu Bożego Nowego Testamentu — werset 36, zaczynając od 36. Każdy, kogo Ojciec Mi daje, przyjdzie do Mnie, a tego, który do Mnie przychodzi, nigdy nie wyrzucę.

Bo zstąpiłem z nieba nie po to, aby pełnić swoją wolę, lecz wolę Tego, który mnie posłał. A to jest wola Tego, który mnie posłał, abym nie stracił żadnego z tych, których mi dał, ale abym ich wskrzesił w dniu ostatecznym. Albowiem to jest wola Ojca mojego, aby każdy, kto widzi Syna i wierzy w niego, miał życie wieczne, a ja go wskrzeszę w dniu ostatecznym.

Jana 6:37-40. Jan używa innej terminologii niż Paweł w Rzymianach 8, 29 i 30, ale ich nauczanie jest podobne. Paweł napisał, że dla tych, których znał, został również przeznaczony, aby upodobnić się do obrazu jego Syna, aby mógł być pierworodnym pośród wielu braci.

A których przeznaczył, tych i powołał. A których powołał, tych i usprawiedliwił. A których usprawiedliwił, tych i uwielbił.

Oto porównanie obu. Paweł ma wiedzę wstępną, Rzymian 8:29. Predestynacja, ten sam werset.

Powołanie jest w wersecie 30. Wiara jest pominięta. Usprawiedliwienie jest w wersecie 30.

Zachowanie i zmartwychwstanie są pominięte. Gloryfikacja, ten sam werset 30. Jan nie ma wiedzy o przyszłości, ale ma coś podobnego do predestynacji.

Ojciec daje ludzi Synowi, Jan 6:37. Ojciec przyciąga ich, równolegle do powołania Pawła, 37. Ludzie przychodzą do Jezusa.

To jest mowa Jana na wiarę w Jezusa, wersety 37 i 40. Ludzie zyskują życie wieczne, werset 40. Syn ich nie wyrzuci ani nie straci, wersety 37 i 39.

Syn wskrzesi ich w dniu ostatecznym (39 i 40). Jan nie ma tu uwielbienia, ale coś bardzo podobnego w Jana 17:22 i 24. Jan nie ma niczego, co odpowiadałoby Pawłowej wiedzy o przyszłości, wiedzy o ludzie Bożym.

Ojciec dający ludzi Synowi jest jednym z trzech tematów wyboru Jana. Odpowiada to predestynacji Pawła. Ojciec przyciągający ludzi do Syna odpowiada powołaniu Pawła.

Ludzie, którzy uwierzyli w Jezusa, odpowiadają nauczaniu Pawła i częstemu nauczaniu o wierze. Porównaj Rzymian 1:16, 17. Rzymian 3:25 do 30.

Ludzie zyskujący życie wieczne w Jana odpowiadają jednemu z rezultatów usprawiedliwienia w Pawle. Syn zachowujący i nie tracący ludu Bożego odpowiada nauczaniu Pawła w wielu miejscach. Porównaj Rzymian 8:28 do 39, a konkretnie tutaj Rzymian 8:29 do 31, że ci, których poznano, są już uwielbieni, w wersetach 29 i 30.

Jezus wskrzeszający ludzi w ostatnim dniu pasuje do nauki Pawła o powracającym Jezusie, potężnie przemieniającym ciała wierzących, aby były podobne do Jego chwalebного ciała, Filipian 3:20 i 21. Łącząc wszystko, widzimy, że Jan opisuje nowotestamentowy lud Boży jako tych, których zbawił Ojciec i Syn. Tych, których Ojciec wybiera do zbawienia, również przyciąga do Jezusa.

Wierzą w Jezusa, a Jezus daje im życie wieczne. Jezus zachowa ich zbawionych aż do dnia ostatecznego, kiedy wskrzesi ich z martwych. Jan naucza zatem dwóch ważnych rzeczy o ludziach Boga.

Po pierwsze, Bóg zbawia ich od początku, Ojciec ich wybiera, a aż do końca Jezus wskrzesza ich do życia wiecznego. Po drugie, zauważ, że to ci sami ludzie, których Ojciec wybiera i którzy zostaną wskrzeszeni przez Jezusa. Istnieje zatem ciągłość ludu Bożego ze względu na zbawcze dzieło Ojca i Syna.

I żeby było jasne, jako teolog systematyczny, chcę zakończyć pracę Ducha Świętego, chociaż Jan nie mówi o tym tutaj. Jak to jest charakterystyczne, odsyła tego rodzaju nauczanie do pożegnalnych przemówień Jana 13 i następnych. Jak to często bywa, Jan nie wspomina tutaj o Duchu Świętym, ale jeśli zestawimy inne teksty w Jana z 6:37 do 40, dodamy, że Duch odradza lud Boży, 3:8, 6:63, i będzie w wierzących i z nimi na zawsze, Jana 14:16 i 17.

Tak więc Kościół to ludzie zbawieni przez Ojca, Syna i Ducha Świętego. Nowotestamentowy lud Boży jest zdefiniowany przez swój związek z Trójcą — owce Dobrego Pasterza, Jana 10:1 do 16.

Nowotestamentowi ludzie Boga są owcami Jezusa, Dobrego Pasterza. Jan używa Starego Testamentu inaczej niż synoptycy. Zwykle mówią o wypełnieniach Starego Testamentu w życiu i posłudze Jezusa.

Na przykład w tym cytacie wszystko to miało miejsce, aby wypełnić to, co Pan powiedział przez proroka. Oto dziewica poczne i urodzi syna, i nazwą go Emmanuel, co jest tłumaczone jako Bóg z nami. Mateusza 1:22, 23, cytując Izajasza 7:14.

Jan, przeciwnie, przedstawia aluzje do Starego Testamentu, w tym antytypy w swojej historii Jezusa. Rozróżnienie to nie jest absolutne, ale jest jednym z akcentów,

ponieważ zarówno Jan, jak i synoptycy zawierają spełnione proroctwa i aluzje. Stary Testament mówi o ludzie Bożym jako o owcach, a o Bogu jako ich pasterzu.

To samo dotyczy Ezechiela 34, który stanowi tło dla Jana 10. Pan mówi o nieszczęściu pasterzom Izraela, którzy sami się pasą. Nie doglądacie trzody.

Moje stado było rozproszone po całej powierzchni ziemi. Oto jestem przeciwko pasterzom. Jak pasterz szuka swoich owiec w dniu, w którym jest wśród swojego rozproszonego stada, tak ja będę szukał mojego stada.

Wybawię ich ze wszystkich miejsc, do których zostali rozproszeni. Ustanowię nad nimi jednego pasterza, sługę mego Dawida, i on będzie ich pasł. Ja, Pan, będę ich Bogiem, a sługa mój Dawid będzie księciem pośród nich.

Wtedy poznają, że Ja, Pan, ich Bóg, jestem z nimi, a oni, dom Izraela, są moim ludem. Ezechiel 34, wiele wersetów. Porównaj Jeremiasza 23, 1 do 4. Jezus również potępił fałszywych pasterzy.

Cytat: wszyscy, którzy przyszedli przede mną, są złodziejami i rozbójnikami. Czyniąc to, nie potępił proroków Starego Testamentu, ale fałszywych pasterzy Izraela, zarówno starożytnych, jak i współczesnych, takich jak ci, którzy źle traktowali niewidomego mężczyznę w Jana 9, poprzednim rozdziale. Jezus jest dobrym pasterzem, który nie tylko troszczy się o swoje owce, ale także oddaje za nie swoje życie.

Jezus jest również bramą dla owiec, aby weszły do owczarni ludu Bożego Nowego Testamentu. Jana 10, 7. Ja jestem bramą. Jeśli ktoś wejdzie przeze mnie, będzie zbawiony i wejdzie i wyjdzie, i znajdzie pastwisko.

Colin Cruz przedstawia tło słów Jezusa. Cytat: tak jak owce wchodzące do kamiennego zagrody, której drzwiami był sam pasterz, były bezpieczne, tak samo ludzie, którzy wierzą w Jezusa, są wiecznie bezpieczni. Tak jak pasterz wyprowadzał swoje owce na pastwisko w ciągu dnia i wprowadzał je w nocy, tak też Jezus dbał o tych, którzy w niego wierzą.

Colin Cruz, John, Tyndale New Testament Commentaries. Tom zastępczy. Rzeczywiście, Jezus, jako dobry pasterz, przyszedł, aby dać wierzącym życie wieczne w obfitości, werset 10.

Jezus zidentyfikował nowotestamentowy lud Boży jako swoje owce, za które oddaje swoje życie, wersety 11 i 15. Wierni pasterze czasami ryzykują życie, aby uchronić swoje owce przed, powiedzmy, lwem lub niedźwiedziem, porównaj 1 Samuela 17:35. Pasterze jednak nie chcieli oddawać swojego życia za swoje owce, ponieważ wtedy nie byłoby nikogo, kto by je chronił.

Ale Jezus jest dobrym pasterzem, który oddaje swoje życie za swoje owce. Jezus oddaje swoje życie za swoje owce. Umarł, aby zbawić grzeszników, jak powiedział Jan Chrzciel, cytując, spójrzcie na baranka Bożego, który gładzi grzech świata, Jana 1:29 i 36.

Działanie Mojżesza na pustyni jest typem ukrzyżowanego Chrystusa, cytując, tak jak Mojżesz wywyższył węża na pustyni, tak Syn Człowieczy musi być wywyższony, aby każdy, kto w Niego wierzy, miał życie wieczne, Jana 3:14 i 15. Jezus, dobry pasterz, który oddaje swoje życie, bierze je na nowo. Wskrzesza samego siebie z martwych, Jana 10:17 i 18.

To jedno z dwóch miejsc, w których Pismo mówi, że Jezus wskrzesił się z martwych. Drugim jest Jana 2:19 do 22. Ukrzyżowany żyje, aby dać życie wierzącym.

Mówiąc o swojej zbliżającej się śmierci i późniejszym zmartwychwstaniu, powiedział, za chwilę świat mnie już nie ujrzy, ale wy mnie ujrzycie, ponieważ Ja żyję, wy też będziecie żyć, Jan 14:19. Jednym z najczęstszych tematów chrystologicznych Jezusa jest Jezus jako dawca życia, ten, który obdarza życiem wiecznym. Ten, który dał życie wszystkiemu jako agent Ojca w stworzeniu, 1, 3, daje wierzącym życie wieczne jako dar w całej ewangelii Jana 5:21, 10:28, 11:25, 14:6. Chociaż terminologia Jana różni się od terminologii Pawła, Jan 2 naucza, że Bóg definiuje swój lud Nowego Testamentu, wiążąc jego zbawienie ze śmiercią i zmartwychwstaniem swojego syna.

Jezus umarł i zmartwychwstał, aby dać życie wieczne swoim owcom. W rezultacie pasterz i owce znają się w przymierzu, cytując: Ja jestem dobrym pasterzem, znam swoje owce, a moje znają mnie, tak jak Ojciec zna mnie, a ja znam Ojca, Jana 10:14 i 15. George Beasley Murray uchwycił myśl Jana, cytując, że wzajemna znajomość pasterza i jego owiec oznacza intymną relację, która odzwierciedla braterską miłość między Ojcem a Synem.

George Beasley Murray, John in the word biblijny komentarz. Jana 10 wskazuje również na powszechność i jedność nowotestamentowego ludu Bożego. Jezus powiedział: Ale mam inne owce, które nie są z tej owczarni.

Muszę ich również przyprowadzić, a oni będą słuchać mojego głosu. Wtedy będzie jedna trzoda, jeden pasterz, werset 16. Inne owce to wierzący poganie, którzy w łasce Bożej zjednoczą się z wierzącymi Żydami, aby utworzyć kościół chrześcijański.

Leon Morris podkreśla ten punkt. Inne owce, które Jezus musi przyprowadzić, to, cytując, te, których nie można znaleźć w judaizmie. Słowa odnoszą się do ogólności światowego zasięgu ewangelii.

Oni również usłyszą głos pasterza. Końcowym rezultatem jest jedna trzoda i jeden pasterz. Pozostałe owce nie mają pozostać odrębne od istniejących owiec, tak jakby miał istnieć kościół żydowski i oddzielny kościół pogański.

Mają być zjednoczeni w jednej owczarni i wszyscy stoją pod przewodnictwem jednego pasterza. Jedność nie jest jednością naturalną, ale jednością spowodowaną przez działanie pasterza w ich przyprowadzaniu. Leon Morris, Ewangelia według Jana, nowy międzynarodowy komentarz do Nowego Testamentu, NICNT.

Innym obrazem ludu Bożego Nowego Testamentu są ci, którzy idą za przykładem Jezusa. Jana 13:15 do 17. Lud Boży w Nowym Testamencie to ci, którzy znają i kochają Jezusa i idą za Jego przykładem.

Jan przedstawia tę prawdę w potężny sposób w Jana 13, kiedy Jezus obmywa stopy swoim uczniom. Apostoł przygotowuje grunt pod zdradę i śmierć Jezusa przez Judasza, zapewniając czytelników, że ma kontrolę. Cytat: Jezus wiedział, że nadeszła jego godzina odejścia z tego świata do Ojca.

Jana 13:1. Wcześniej Jezus powiedział, że Jego godzina jeszcze nie nadeszła. 2:4, 7:30, 8:20. Teraz nadszedł wyznaczony czas, aby umarł, zmartwychwstał i powrócił do Ojca .

Jan dodaje, cytuję, umiłowawszy swoich, którzy są na świecie, umiłował ich do końca, werse 1 Jana 13. Swoimi Jezusa są ludzie, których Ojciec mu dał. Umiłował ich zarówno do końca swojej misji na ziemi, jak i do n-tej potęgi, jak pokazuje ta relacja.

Jan wspomina o zdrajcy Judaszu i złym, który go zainspirował w wersecie 2. Po raz kolejny Jan przypomina nam, że sprawy nie wymknęły się spod kontroli Jezusa. Cytat: Jezus wiedział, że Ojciec oddał wszystko w jego ręce, że przyszedł od Boga i że wraca do Boga, werse 3. Następnie Jezus zrobił coś, co zadziwiło jego uczniów. Wstał, przygotował się i zaczął obmywać im nogi, wersety 4 i 5. Było to coś, co tylko ci niżej w hierarchii społecznej robili dla tych wyżej od nich.

Zauważ, że chociaż ich stopy były zakurzone, żaden z uczniów nie zgłosił się na ochotnika, aby umyć stopy swoim kolegom. Zrobienie tego byłoby poniżające. W rzeczywistości obmywanie stóp nie było czymś, co nauczyciel robił dla swoich uczniów, ojciec robił dla swojej rodziny, ani mąż dla żony.

Było to, cytuję, zadanie zwykle zarezerwowane dla najniższych z podrzędnych sług, cytuję, DA Carson, Commentary on John. Jezus zajął to miejsce, to miejsce, i zaszokowało to jego uczniów. Szymon Piotr był niedowierzający, a Jezus powiedział mu, że zrozumie późniejsze wersety 6 i 7. Po tym, jak Piotr zaprotestował, nigdy nie będziesz mi mył stóp, Jezus nalegał, że ten akt jest konieczny, jeśli ktoś chce do niego należeć.

Piotr poprosił Jezusa, aby umył mu ręce i głowę. Piotr jest ściegiem, 13:9, cytuję, ten, który się wykąpał, Jezus mu powiedział, nie musi myć niczego oprócz stóp, ale jest całkowicie czysty werset 10. Jezus objawia tutaj, że to fizyczne obmycie symbolizuje duchowe oczyszczenie.

Uczniowie nie rozumieli jeszcze, że Jezus umył ich stopy jako akt pokory, co wskazywało na jego najpokorniejsze czyny, najpokorniejsze z czynów, jakim było pójście za nich na krzyż. Jego zadośćuczynienie przyniosło oczyszczenie z grzechu, na co wskazywało umycie stóp. Jezus oświadczył, że 11 uczniów było, cytuję, czystych i przebaczonych, ale wykluczył Judasza, zdrajcę, w wersetach 10 i 11.

Po tym, jak Jezus założył z powrotem swoje wierzchnie odzienie, przekazał drugie znaczenie obmywania stóp. Pierwsze znaczenie jest takie, że potrzebujemy codziennego oczyszczenia z grzechu. Czy wiesz, co dla ciebie uczyniłem? Cytuję 12 do 17 z Jana 13.

Wy nazywacie mnie nauczycielem i Panem, i słusznie mówicie, bo nim jestem. Jeśli więc Ja, wasz nauczyciel i Pan, umyłem wam nogi, to i wy powinniście sobie nawzajem umywać nogi. Dałem wam bowiem przykład, abyście i wy tak czynili, jak Ja wam uczyniłem.

Zaprawdę, powiadam wam: Sługa nie jest większy od swego pana, a posłaniec od tego, który go posłał. Jeśli to wiecie, błogosławieni jesteście, jeśli to czynicie. Jana 13:12 do 17.

Tutaj Jezus definiuje lud Boży jako tych, którzy zwracają się do niego jako do nauczyciela i Pana i którzy podążają za jego przykładem pokornej służby. Nie ustanawia obmywania stóp jako obrzędu kościelnego, takiego jak chrzest w Wieczery Pańskiej. Zamiast tego nauczał ich przykładem, że nie powinni wynosić się nad innych ani nad ludzi, którym będą służyć.

Zamiast tego mają naśladować przykład Tego, który powiedział: cytuję, ktokolwiek by chciał stać się wielkim między wami, będzie waszym sługą, a ktokolwiek by chciał być pierwszym między wami, będzie niewolnikiem wszystkich. Bo i Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służyło, lecz aby służyć i dać swoje życie na okup za wielu. Marka 10:43 do 45.

Ostatni werset zawiera słynne słowa okupu. Jezus w Ewangelii Marka jest bardziej bezpośredni niż w Ewangelii Jana 13:1 do 17. W Ewangelii Marka Jezus używa swojego krzyża jako największego przykładu pokornej służby innym, podczas gdy Jan jedynie napomyka o tym językiem, pokazując im swoją miłość do nich do ostateczności.

To poprzedza obmycie stóp. Jezus jest przede wszystkim zbawicielem wszystkich, którzy pokładają w nim wiarę dla zbawienia. Zbawienie nie przychodzi przez naśladowanie jego przykładu.

Przeciwnie, ci, którzy zaufali mu jako Panu i Zbawicielowi, odkrywają, że jest on również ich przykładem. Morris trafia w sedno w kwestii tej prawdy. Uczniowie, cytuję, nie powinni stać na swojej godności ani myśleć o sobie zbyt wysoko.

Jeśli ich pan i nadawca wykonują podłe czyny, to oni, niewolnicy i wysłannicy, nie powinni uważać prostych zadań za poniżej ich godności. Zamknij cytaty. Komentarz Morrisa do Ewangelii Jana.

Wierzący trwają w winorośli, Jan 15:1 do 6. Ludzie Boga, według Nowego Testamentu, to gałęzie, które trwają w Jezusie, prawdziwym winorośli. Jak zwykle Jan umieszcza rozszerzoną mowę Jezusa na tle Starego Testamentu. Tutaj zawiera jeden tekst z Psalmów i co najmniej sześć z proroków.

Psalm 80, Izajasz 5, Jeremiasz 2, Ezechiel 17:19, Ozeasz 1. Najbardziej istotny z nich to Izajasz 5:1 do 8, i cytuję: zaśpiewam o tym, którego kocham, pieśń o winnicy mojego ukochanego. Ten, którego kocham, miał winnicę na bardzo żyznym wzgórzu. Rozbił glebę, oczyścił ją z kamieni i obsadził najwspanialszymi winoroślami.

Zbudował wieżę w środku i nawet wykopał tam tłocznię. Spodziewał się, że wyda dobre winogrona, ale wydała winogrona bezwartościowe. Więc teraz, mieszkańcy Jerozolimy i mężowie Judy, proszę, rozsądźcie między mną a moją winnicą.

Co więcej mogłem zrobić dla mojej winnicy niż to zrobiłem? Dlaczego, gdy spodziewałem się plonu dobrych winogron, wydała winogrona bezwartościowe? Teraz powiem wam, co zamierzam zrobić z moją winnicą. Zdejmę jej żywość, a zostanie strawiona. Zburzę jej mur, a zostanie podeptana.

Uczynię z niego pustynię. Nie będzie przycinana ani odchwaszczana. Wyrosną ciernie i jeżyny.

Również chmurom dam rozkaz, aby deszcz nie padał na nią. Bo winnicą Pana Zastępów jest dom Izraela, a mężowie Judy szczepem, w którym się upodobał. Oczekiwał sprawiedliwości, a ujrzał niesprawiedliwość.

Spodziewał się sprawiedliwości, ale usłyszał tłumy i krzyki rozpacz. Spodziewał się sprawiedliwości, ale usłyszał krzyki rozpacz. Izrael, lud Boży Starego Testamentu, był winnicą Pana, która wydała, cytuję, bezwartościowe winogrona.

Wiersze drugi i czwarty z Księgi Izajasza pięć. Jezus jest prawdziwym krzewem winnym, a wszystkie gałęzie w nim to nowotestamentowi ludzie Boga, którzy

otrzymują od niego życie i w konsekwencji przynoszą dobre i trwałe owoce. Trzykrotnie w Ewangelii Jana Jezus twierdzi, że jest prawdziwym wypełnieniem starotestamentowej rzeczywistości.

On jest prawdziwym światłem, 1:9. Prawdziwym chlebem z nieba, 6:32. I prawdziwym krzewem winnym, 15:1.

Chociaż Jan czasami używa słowa prawda w przeciwieństwie do czegoś, co jest fałszem, w tych trzech przypadkach ma na myśli, że Jezus jest prawdziwym światłem, prawdziwym chlebem lub prawdziwym krzewem winnym. To znaczy, że jest rzeczywistością, na którą wskazywały starotestamentowe typy. Izrael miał być światłem dla narodów, ale w dużej mierze nie wywiązał się z tego zadania.

Jezus jest prawdziwą światłością świata, 1:9. Jezus dał Izraelitom mannę na pustyni, ale ci, którzy ją jedli, ostatecznie umarli. Jezus jest prawdziwym chlebem, a wszyscy, którzy go jedzą, to znaczy wierzą w niego, będą żyć wiecznie. Jana 6:51.

Izrael był winnicą Jahwe, ale nie wydał dobrych winogron, jakich On pragnął. Jezus, prawdziwy krzew winny, wydaje wiele owoców w i przez tych, którzy w nim trwają. Cruz podsumowuje starożytną palestyńską uprawę winorośli, uprawę winogron, która informuje ten fragment.

Zauważa dwa procesy: formowanie winorośli i przycinanie gałęzi. Cytat: winorośl była formowana na jeden z dwóch sposobów. Po pierwsze, pozwalano jej ciągnąć się po ziemi, a następnie gałęzie owocujące były podnoszone, umieszczając pod nimi kamienie lub tyczki, aby umożliwić napowietrzenie.

Albo dwa, były one od początku prowadzone na tyczkach lub kratownicach, gałęzie były podnoszone na nie, aby poprawić owocowanie. Pierwsze przycinanie miało miejsce wiosną i obejmowało cztery operacje. Jedną z nich było usuwanie rosnących końcówek silnych pędów.

Po drugie, odcięcie końcówek rosnących pędów, aby zapobiec zerwaniu całych pędów przez wiatr. Po trzecie, usunięcie niektórych kwiatów lub gron winogronowych, aby te, które pozostały, mogły produkować więcej owoców lepszej jakości. I po czwarte, usunięcie odrostów, które wyrosły pod ziemią.

Przycinanie wiosenne nie obejmowało usuwania zdrewniałych gałęzi ani ich późniejszego palenia. Drugie przycinanie miało miejsce jesienią po zbiorze winogron i uśpieniu winorośli. Obejmowało ono usuwanie niechcianych gałęzi i przycinanie pożądanых gałęzi.

Po jesiennym przycinaniu, sadzonki, w tym wiele drewnianych, zostały zebrane i spalone". Zamknij cyt. Cruz, Commentary on John, strona 315. Jezus powiedział: Ja

jestem prawdziwym krzewem winnym i dodał: A mój ojciec jest ogrodnikiem, werset 1. Jezus w ten sposób uznaje przywództwo Ojca i potwierdza, że działają oni w tandemie.

W konsekwencji, w Piśmie Świętym, brak owocu oznacza brak życia wiecznego. Tak jest i tutaj. Cytat: każdą gałąź we mnie, która nie wydaje owocu, usuwa.

Zamknij cytat. Ojciec odcina bezowocne gałęzie. To ci, którzy twierdzą, że znają Jezusa, ale których bezowocność ujawnia ich prawdziwy stan.

Ojciec, cytat, przycina każdą gałąź, która wydaje owoc, aby wydawała więcej owoców, werset 2. To jest wiosenne przycinanie, aby promować owocowanie, o którym mowa powyżej. Poprzez grę słów Jezus utożsamia uczniów z gałęziami owocującymi, gdy powiedział, jesteście już czysti z powodu słowa, które wam powiedziałem. On przycina, jeśli jesteście już czysti, jeśli to gra słów.

Oczyszczenie przez Boga wskazuje, że przycinanie wskazuje na oczyszczenie. Jezus nakazuje wyznawcom wiary reprezentowanym przez jego uczniów, trwajcie we mnie, we mnie i w tobie. Jana 15, 3. Tak jak gałęzie nie mogą wydawać owocu bez krzewu winnego, tak ludzie nie mogą wydawać owocu dla Boga bez Jezusa.

Prawdziwy krzew winny, który daje życie wieczne jako dar wersety 4 i 5. Ponadto, jeśli ktoś nie trwa we mnie, zostaje odrzucony jak gałąź i usycha. Wtedy zbierają je, wrzucają w ogień i zostają spalone, werset 6. Mając na uwadze cytowane tutaj tło winiarskie, odnosi się to do jesiennego przycinania, gdy gałęzie, które nie owocują, są odcinane, wrzucane w ogień i spalone. Cruz ma rację w cytacie; implikacją jest to, że ci, którzy nie są posłuszni Jezusowi, doświadczą sądu.

Jana 3:18, 8:21, 24, 12:25, 48, 17:12. Pierwotne odniesienie dotyczyło prawdopodobnie Judasza Iskarioty. Użycie strony biernej wskazuje, że to Bóg jest tym, który wykonuje sąd, co jest bliskim cytatem.

Prawdziwi ludzie Boga trwają w boskości Jezusa i w rezultacie są mu posłuszni, pokazując w ten sposób, że są jego ludem. Jezus rozwija ideę trwania lub pozostawania w nim. Ci, którzy trwają w nim i zachowują jego słowo, otrzymają odpowiedzi na modlitwę.

Jana 15, wersety 7, porównaj werset 16. Bóg Ojciec otrzymuje chwałę, gdy wierzący demonstrować rzeczywistość swojej wiary w Jezusa, wydając wiele owoców. W wersecie 8, co zadziwiające, miarą miłości Jezusa do swoich jest miłość Ojca do niego, werset 9. Koncepcja trwania jest wielokrotnie wspominana w Jana 15:1 do 16 i tutaj tekst jest najbliżej jej zdefiniowania, cytuję, jak Ojciec umiłował mnie, tak i ja umiłowałem was.

Trwajcie w mojej miłości, werset 9. Trwanie lub pozostawanie w Chrystusie oznacza trwanie w Jego miłości. Beazley Murray pisze, cytuję, pozostawanie w Jezusie oznacza również trwanie w Jego miłości, tak jak Jezus przez całe swoje życie pozostawał w miłości Ojca, bliski cytat. Trwanie w miłości Jezusa oznacza posłuszeństwo Jemu, tak jak On był posłuszny Ojcu, werset 10.

Trwanie w Chrystusie przynosi radość, werset 11, i miłość do innych wierzących, cytuję, miłujcie się wzajemnie, jak ja was umiłowałem, werset 12. Najwyższym dowodem miłości Jezusa do swoich jest oddanie za nich życia, werset 13. Tutaj Jezus naucza, że posłuszni nowotestamentowi ludzie Boga są przyjaciółmi Jezusa, werset 14 i 15.

Mówi to o osobistej relacji z Jezusem, temacie czwartej ewangelii. Rozważ to: to jest życie wieczne, aby poznali Ciebie, modlił się Jezus, jedyne prawdziwego Boga i tego, którego posłałeś, Jezusa Chrystusa, Jan 17:3. Jezus powraca do tematu boskiego wyboru, który widzieliśmy w 637. Nie wy wybraliście mnie, ale ja wybrałem was.

Przeznaczyłem was, abyście szli i owocowali, i aby owoc wasz trwał, 15:16. W Ewangelii Jana 15 nacisk położony jest na odpowiedzialność uczniów, aby pozostali w Chrystusie i wydali wiele owoców. Ale żebyśmy nie zrozumieli źle przesłania Jana, tutaj, pod koniec trwałego fragmentu, Jan brzmi wyraźnie o boskiej suwerenności.

Tylko tutaj w Piśmie Świętym Jezus jest autorem wyboru; porównaj werset 19. Ostatecznie wybrał uczniów do zbawienia i owocowania. Muszą być Mu posłuszni, aby pozostać w Nim i żyć owocnym życiem chrześcijańskim.

Ale ich program nie jest samopomocowy, ponieważ pod spodem znajdują się wieczne ramiona Syna Bożego. W Jana 15, podobnie jak w pozostałej części Ewangelii Jana, uwaga skupiona jest na Chrystusie. Tutaj jest on prawdziwym krzewem winnym, wypełnieniem starotestamentowych typów, który pracuje z Ojcem i pod Jego kierownictwem.

Nowotestamentowi ludzie Boga to ci, którzy otrzymują życie od Niego i w konsekwencji przynoszą dobre i trwałe owoce. Jezus często mówi o trwaniu lub pozostawaniu w Nim w tym fragmencie. Trwanie jest przymierzem i relacją.

Trwać w Chrystusie oznacza mieć z Nim społeczność, tak jak ma się społeczność z Bogiem Ojcem. Porównaj 1 Jana 1:3. Nowotestamentowy lud Boży to ci, którzy trwają w Synu i wydają owoc dla Ojca i dla Niego, przedmioty arcykapłańskiej modlitwy Jezusa.

Jana 17:17-23. Nowotestamentowy lud Boży to ci, za których Jezus modli się w swojej modlitwie arcykapłańskiej. Chociaż komentatorzy różnią się co do szczegółów, tradycyjny zarys tego rozdziału jest szeroki i użyteczny.

Jezus modli się za siebie, wersety 1-5, za swoich uczniów, wersety 6-19 i przyszłych wierzących, wersety 20-26. Jak widzieliśmy w 13:1, ale teraz z ust Jezusa, nadeszła jego godzina, aby uwielbił Ojca przez śmierć na krzyżu, powstanie z martwych, wstąpienie i powrót do Ojca, werset 1. Jezus zaczyna od modlitwy za siebie w relacji do swojego Ojca. W rzeczywistości krzyż i pusty grób oznaczają wzajemne uwielbienie Ojca, Syna i Ojca, werset 1. Ojciec dał Synowi uniwersalną władzę, aby mógł dać dar życia wiecznego tym, których Ojciec wybrał, tym, których dał Synowi, werset 2. Następnie Jezus definiuje życie wieczne w relacji.

To poznanie Ojca i Syna, werset 3. Jezus uwielbił Ojca, wypełniając swoją misję umierania i zmartwychwstania, werset 4, ponieważ Jezus przyjmuje w tej modlitwie perspektywę po zmartwychwstaniu. Prosi teraz, Ojcze, uwielbij mnie w swojej obecności chwałą, którą miałem u Ciebie, zanim powstał świat. Następnie Jezus modli się za swoich uczniów, zarówno za 11, jak i za tych, których oni reprezentują, werset 6 do 19.

Barrett wyraźnie podkreśla znaczenie uczniów w doktrynie Jana o kościele. Cytat: Jan stale i słusznie uważa, że kościół jest zapowiadany w okresie posługi. Przede wszystkim jest zapowiadany przez uczniów.

Głównym tematem chrystologicznym czwartej ewangelii jest Jezus jako objawiciel Boga. Mówi do Ojca, cytuję, objawiłem Twoje imię ludziom, których mi dałeś ze świata. Byli Twoi.

Dałeś mi je, a oni zachowali twoje słowo. Teraz wiedzą, że wszystko, co mi dałeś, pochodzi od ciebie, ponieważ dałem im słowa, które mi dałeś. Otrzymali je i na pewno wiedzieli, że przyszedłem od ciebie.

Uwierzyli, żeś Ty mnie posłał. Jana 17:6 do 8. Jezus dał poznać Ojca wybranym. Ojciec wybrał ich i dał ich Synowi .

Syn objawił im Ojca , a oni uwierzyli w wersecie 6. Jezus, objawiciel, objawił im przesłanie, które Ojciec mu dał, a oni znają Ojca. W rezultacie wierzą w wcielenie Syna, wersety od 6 do 8. Nowotestamentowy lud Boży to ci, którzy znają Ojca i Syna ze względu na posługę Syna jako objawiciela Boga. Oczywiście, znają również Ducha, ale Jan nie mówi o tym tutaj.

Jezus modli się za ludzi, których dał mu Ojciec, a nie za świat, werset 9. Ojciec i Syn dzielą się wszystkim, a co zadziwiające, Syn oświadcza, że jest uwielbiony w swoim ludzie, pomimo ich niechęci do wiary i ich nadchodzącego porzucenia po Jego

ukrzyżowaniu, werset 10. Jezus wyobraża sobie, że nie ma już siebie na świecie i modli się za swoich naśladowców, których zostawi po powrocie do Ojca, werset 10. Jezus prosił Ojca, aby chronił i zjednoczył nowotestamentowy lud Boży.

Jezus chronił wszystkich oprócz Judasza, zdrajcy. Jezus czynił to, gdy był z nimi. Teraz wraca do Ojca, którego prosił, aby nadal ich chronił, wersety 11 i 12.

Ludzie Boga to ci, za których modli się Syn, nawet ci, których On i Ojciec chronią; porównaj Jana 10:28 i 29. Wcześniej Jezus dał swoim uczniom radość, 15:11, 16, 20, 22, 24. Teraz modli się, aby ich radość się pomnożyła, Jana 17:13.

Ponieważ uczniowie nie należą do świata, tak jak Jezus to czyni, gdy dał im słowo Boże, świat ich znienawidził, wersety 14 i 16. Ponownie Jezus modli się o Bożą ochronę swojego ludu na świecie, tym razem przed Szatanem, werset 15. Jezus kończy swoją modlitwę za uczniów, mówiąc o uświęceniu, swoim i ich.

Uświęć ich przez prawdę. Twoje słowo jest prawdą. Jak Ty mnie posłałeś na świat, tak i Ja posłałem ich wersety 17 i 19.

Oczywiście, uświęcam się za nich, aby i oni mogli być uświęceni przez prawdę, wersety 17 i 19. Oczywiście, uświęcenie jest tutaj użyte w dwóch różnych znaczeniach. Uświęcenie Jezusa jest jego kapłańskim poświęceniem do zadania, które Ojciec posłał mu do wykonania, aby dokonać zadośćuczynienia za wszystkich, którzy w niego uwierzą.

Kapłańskie poświęcenie Jezusa jest podstawą uświęcenia jego naśladowców od grzechu, o co się modli. Wersety 17 i 19. Bóg stosuje dzieło Jezusa do swojego ludu poprzez słowo prawdy, ewangelię, werset 17.

Wypełnienie misji Jezusa w dokonaniu zadośćuczynienia prowadzi do późniejszego uświęcenia jego uczniów i ich misji głoszenia ewangelii innym, werset 18. Kiedy Jezus rozpoczyna trzecią i ostatnią część swojej modlitwy kapłańskiej, wersety 19 do 26 Jana 17, modli się za apostołów i nawróconych. Modłę się nie tylko za nich, ale także za tych, którzy wierzą we mnie przez ich słowo, werset 20.

Modli się o ich jedność, którą porównuje do jedności ontologicznej, jaką ma z Ojcem, werset 21. Jezus modli się, aby tak jak Ojciec i Syn wzajemnie w sobie mieszkali, tak Jego uczniowie byli z Nimi zjednoczeni, Ojcem i Synem, aby przekonać świat, że Jezus został posłany przez Boga, werset 21. Jezus już oddał chwałę Ojcu.

On już dał chwałę, którą Ojciec dał mu swoim uczniom, aby mogli być zjednoczeni, werset 22. Kiedy Ojciec zamieszkuje w Jezusie, będzie zamieszkiwał w wierzących, aby stworzyć wielką jedność w kościele. Spowoduje to, że niezbawieni ludzie

uwierzą, że Jezus przyszedł od Boga z przesłaniem Bożej miłości do grzeszników, werset 23.

Jezus kończy swoją modlitwę prośbą do Ojca, aby przyprowadził wybranych do nieba, aby mogli zobaczyć chwałę Jezusa, którą Ojciec dał mu przed stworzeniem, werset 24. Chociaż świat nie zna Ojca, Jezus, który jako jedyny zna Ojca, objawił swoim uczniom, że Jezus przyszedł od Ojca, werset 25. Jezus objawił Ojca wierzącym i będzie to nadal czynił, aby miłość Ojca była w ich sercach i aby Jezus mógł w nich zamieszkać, werset 26.

Modlitwa Jezusa uczy nas wiele o jego kościele. Wszystkie cztery atrybuty kościoła, oparte na nicejsko-konstantynopolitańskim wyznaniu wiary, znajdują się tutaj. Jest to jeden święty, katolicki, powszechny i apostołski kościół.

Po pierwsze, jest to odpowiedź na modlitwę Jezusa, aby Ojciec uczynił ją jednością, wersety 11, 21 do 23. W rezultacie jest ona obiektywna, a jednostki i kościoły muszą pracować, aby uczynić ją subiektywną. Po drugie, kościół jest święty, ponieważ Jezus, nasz wielki arcykapłan, poświęcił się swojej kapłańskiej ofierze na Golgocie, aby jego lud stał się święty, wersety 17 do 19.

Po trzecie, jest uniwersalny, obejmuje nie tylko uczniów Jezusa, ale wszystkich, którzy uwierzą w niego dzięki ich świadectwu, wersety 18 i 20. Po czwarte, kościół jest apostołski nie z powodu rzymskokatolickiej sukcesji od Piotra, ale z powodu wierzących głoszących apostołską doktrynę, na której kościół został założony, wersety 6 do 8, 14 i 20. Ten fragment zawiera również tajemniczą prawdę o perichoresis Trójcy, lub obrzezaniu, obrzezaniu, wzajemnym zamieszkiwaniu, 21 do 23, i jej zdumiewającym wniosku, że w sposób stworzony, w wyniku odkupienia, nowotestamentowy lud Boży również wzajemnie zamieszkuje Ojca i Syna, wersety 21, 23, 26.

Jana 17 wiele uczy o kościele, ale nic bardziej zdumiewającego niż prawda, że Bóg uznał za stosowne odtworzyć życie, miłość i jedność Trójcy w życiu ludu Bożego. Kościół musi prosić Boga o łaskę, aby mógł doświadczyć zdumiewających rezultatów arcykapłańskiej modlitwy Jezusa. Na koniec, lud Boży Nowego Testamentu to ci, którym powierzono ewangelię, Jana 20:19 do 23.

Widzieliśmy to wcześniej, więc podsumuję to tutaj. W Ewangelii Jana Jezus ukazuje się swoim uczniom trzy razy po zmartwychwstaniu. W rzeczywistości Jan liczy się dla nas.

Cytat: to był już trzeci raz, kiedy Jezus ukazał się swoim uczniom po tym, jak zmartwychwstał, 21:14. Po tym, jak Maria Magdalena znalazła kamień odsunięty od grobu Jezusa, pobiegła i powiedziała o tym Piotrowi i Janowi, którzy pobiegli do

grobu i znaleźli go pustym, rozdział 21 do 10. Wtedy Jezus ukazał się Marii i dał się jej poznać.

Jezus polecił jej, aby zacytowała, zacytowała, poszła do moich braci i powiedziała im, że wstępuję do mojego Ojca i waszego Ojca, do mojego Boga i waszego Boga, rozdział 20, werset 17. Maria posłuchała i ogłosiła uczniom, Widziałam Pana i przekazała im przesłanie Jezusa, werset 18. Pierwsze odnotowane ukazanie się zmartwychwstałego Jezusa przez Jana miało miejsce w niedzielę, gdy uczniowie zebrali się za zamkniętymi drzwiami w strachu przed Żydami.

Cytat: Jezus przyszedł, stanął pośród nich i powiedział im: pokój wam. Gdy pokazał im ślady na rękach i boku, radowali się. Ponownie Jezus powiedział: pokój wam, zwykłe pozdrowienie pełne znaczenia, gdy zastąpił strach i poczucie winy uczniów wzrokiem.

Następnie Jezus połączył prorockie działanie ze słowami. Jak Ojciec posłał mnie, tak i ja was posyłam. Po tych słowach tchnął na nich i powiedział: weźcie Ducha Świętego.

Jeśli odpuscicie grzechy komuś, są mu odpuszczone. Jeśli wstrzymacie odpuszczenie, jest wstrzymane. Jezus tutaj opowiada o wdechu Boga do Adama, dając mu oddech życia, ożywiając go, aby stał się żywy.

Tutaj Jezus, w swoim proroczym działaniu, tchnął na uczniów. Jezus, dawca życia, obiecuje im pomoc Boga w osobie Ducha Świętego, aby mogli być wykorzystani do niesienia światu życiodajnego przesłania. Ludzie Boga w Ewangelii Jana to zatem ci, którym Jezus zlecił głoszenie Ewangelii w mocy i przewodnictwie Ducha Świętego, w wyniku czego przynoszą przebaczenie lub jego brak słuchaczom, którzy wierzą lub odrzucają prawdę.

Ewangelia Jana o kościele jest rzeczywiście wybitna i znacząca, a także błogosławieństwem dla pierwszych słuchaczy, jak i dla tych, którzy słyszeli ją przez wieki.

To dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu o teologii Janowej. To jest sesja 15, Lud Boży.